ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κάμνω τὴν ἀπόπειρα νὰ τὴν ὕπνωτίσω, μὰ δὲν ἐπιτυγχάνωτίποτε. Παραδόξως ἔχασε καὶ τὴν δύναμι α ὐ τ ῆ ποὺ εἶχε ὡς τώρα...

Ὅλα αὐτὰ βέβαια εἶνε ὕ πο πτα σημεῖα. Κᾶτι πρέπει ν ὰ συμβαίνει καὶ θὰ ἔχω τὰ μάτιαμουντέσσερα.

Τὸ γεγονὸς ἀκόμη, ὅτι ἔπαψε νὰ γράφῃ σ τ ὸ ἡ μερο λό γιό της, μοῦ δείχνει ὅ τ ι ἡ καλὴ κυρία βρίσκεται σ' ἀλλόκοτη ψυχικὴ κατάστασι. Γι' αὐτὸ θὰ συνεχίσω ἐγὼ τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ταξειδιοῦ μας, ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ τὶς ἐγκατέλειψε ἡ κ. Ἄρκερ.

Στὸ στενὸ τοῦ Βόργο ἐφθάσαμε μόλις εἶχε βγῆ ὁ ἥλιος. Σταματήσαμε τ' ἄλογα καὶ ἡ κ. Μίνα μοῦ εἶπε δείχνοντάς μου ἕνα στενὸ μονοπάτι πάνω στὸ βουνό, μέσα στὸ δίσος :

— Αὐτὸς εἶνε ὁ δρόμος ποὺ πηγαίνει στὸν πύργο ;

— Ποῦ τὸ ξέρετε ; τὴν ρώτησα.

— Ὤ, εἶνε ἁπλούστατο. Δὲν ἐπέρασε ἀπὸ δῶ ὁ Ἰωνάθαν ; Δὲν τὰ ἔχει περιγράψει ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη ;

Πέρνουμε τὸ μονοπάτι αὐτὸ χωρὶς νὰ μιλοῦμε πειά. Ἡ καρδιά μας σφίγγεται. Τὰ ἄλογα τρέχουν ἀσυγκράτητα... Ὅσο προχωροῦμε ὅμως ἡ κ. Μίνα καταλαμβάνεται ἀπὸ ὑπνηλίαν. Τέλος κοιμᾶται. Καὶ μένα τὰ βλέφαρά μου κλείνουν. Γιατὶ ἄραγε ; Ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι, νὰ διστάζω, ἐγὼ ποὺ δὲν ἐδίστασα ποτέ...

Ἄξαφνα ἄρχισα κ' ἐγὼ νὰ ζαλίζωμαι. Ἔννοιωθα τὴν καρδιά μου βαρυά. Τὰ ὅλογα τρέχουνε, τριποδίζοντας ὅπως πάντα. Κοίταξα μέσα στ' ἁμάξι καὶ εἶδα τὴ Μίνα νὰ κοιμᾶται ἀκόμη. Δὲν ἀτέχει τώρα πολὺ ἡ ὥρα νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος καὶ τὸ φῶς λάμπει πάντα ἐπάνω στὰ χιόνια.

Ὁλοένα καὶ ἀνεβαίνουμε· καὶ ὅλα εἶνε ἄγρια καὶ βραχώδη, σὰ νάναι ἐδῶ ἡ ἄκρια τοῦ κόσμου. Ξυπνῶ τὴν κυρία Μίνα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐξύπνησε χωρὶς πολλὴ δυσκολία καὶ ἔπειτα ἐδοκίμασα νὰ τὴν ὑπνωτίσω. Ἀλλὰ δὲν ὑπακούει στὸν ὑπνωτισμό, δὲν τὸν δέχεται. Πάλι δοκιμάζω καὶ προσπαθῶ, ἀλλὰ τοῦ κάκου, ἕως ποὺ ἐσκοτείνιασε.

Ἡ κ. Μίνα εἶνε τώρα ἄγρυπνη, καὶ ἔχει τόσο καλὴ ὄψι ὅπως ποτὲ δὲν τὴν εἶχα δεῖ. Ἐκπλήττομαι καὶ δὲ μ' ἀρέσει αὐτό. Ἀλλὰ δείχνεται τόσο χαρούμενη καὶ τρυφερὴ κ' ἔχει τόση ἔγνοια γιὰ μένα, ποὺ ξεχνῶ κάθε φόβο.

Ἀνάβω φωτιά, γιατὶ ἔχουμε μαζί μας καύσιμο ὑλικό, καὶ αὐτὴ ἑτοιμάζει φαγητό. Στὸ μεταξὺ ἐγὼ ξεζεύω τ' ἄλογα καὶ τὰ φέρνω σὲ μέρος ἀπάνεμο γιὰ νὰ τὰ ταγίσω. Ἔπειτα, ὅταν ἐγύρισα κοντὰ στὴ φωτιά, τὸ δεῖπνο μας ἦταν ἕτοιμο.

Τῆς λέω νὰ φᾶμε, μὰ ἐκείνη χαμογελᾷ καὶ μοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ἔφαγε, ὅτι πεινοῦσε τόσο ὥσστε δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ περιμένῃ. Μὲ σερβίρει καὶ τρῶω μόνος. Ἔπειτα τυλιγόμαστε σὲ γουναρικά, πλαγιάζουμε κοντὰ στὴ φωτιά, καὶ τῆς λέω νὰ κοιμηθῇ, ἐνῷ ἐγὼ στέκω ἄγρυπνος.

Ἡ ὥρα περνᾶ. Κᾶπου μακρυὰ ἀκούγονται οὐρλιαχτὰ λύκων. Ἡ νύχτα εὐτυχῶς περνᾶ χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο.

Τὸ πρωῖ δοκιμάζω ξανὰ νὰ ὑπνωτίσω τὴν Μίνην μὰ ἀλλοίμονο ! Ἂν καὶ κλείνει ὑπάκουη τὰ μάτια, δὲ μπορεῖ ν' ἀποκοιμηθῇ. Ὁ ἥλιος ἀνεβαίνει, ὁλοένα ἀνεβαίνει καὶ τότε ὁ ὕπνος τῆς ἔρχεται πολὺ ἀργά, ἀλλὰ τόσος βαρὺς ποὺ δὲ θέλει νὰ ξυπνήσῃ. Ἀναγκάστηκα νὰ τὴν σηκώσω, καὶ νὰ τὴν βάλω κοιμισμένη μέσα στ' ἁμάξι, ὅταν ἔζεψα τ' ἄλογα καὶ ἑτοίμασα ὅλα γιὰ τὴν ἀναχώρησί μας.

Ἡ Μίνα κοιμᾶται ἀκόμη, κοιμᾶται καὶ φαίνεται στὸν ὕπνο της πιὸ ὑγιὴς καὶ πιὸ ροδοκόκκινη ἀπὸ πρῶτα. Καὶ αὐτὸ δὲν μ' ἀρέσει. Καὶ φοβᾶμαι : Φυβοῦμαι ὅλα τὰ πράγματα, ὅπως καὶ τὸ νὰ σκεφθῶ. Μὰ πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω τὸ δρόμο μας. Ὁ ἀγῶνας ποὺ ἀγωνίζομαι εἶνε περὶ ζωῆς καὶ θανάτου καὶ δὲν πρέπει νὰ μείνουμε πίσω.

Νοεμβρίου 5, πρωΐ. Ὅλη τὴν ἡμέρα χθὲς ὁδοιπορούσαμε ἀδιάκοπα. Ὅσο προχωροῦμε ἐμπρὸς τόσο τὸ μέρος εἶνε ἄγριο. Μιὰ τρομερὴ ἐρημία μᾶς περιζώνει, σὰν νὰ μὴ πάτησε ποτὲ ἐδῶ γύρω τὸ πόδι του ἄνθρωπος ἐπὶ χρόνια.

Ἔχω ἐν τούτοις νὰ διηγηθῶ ἀλλόκοτα πράγματα σήμερα. Ἂν τὰ ἔβλεπα μόνον ἐγὼ καὶ τὰ ἐσημείωνα στὸ ἡμερολόγιό μου θὰ μ' ἔπερναν γιὰ τρελλόν καὶ δὲν θὰ μ' ἐπίστευαν. Τὰ εἶδε ὅμως καὶ ἡ Μίνα...

Γράφω τὸ ὄνομά της καὶ ἡ καρδιά μου σφίγγεται. Ἡ ἄτυχὴς κυρία δὲν εἶνε καλά. Ὅσο προσεγγίζουμε στὸν κατηραμένο πύργο τοῦ κόμητος τόσο φαίνεται πειὸ ἄλλοκοτη.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ πάλιν κοιμᾶται. Κοιμᾶται βαθειά. Πεινῶ καὶ σκέπτομαι νὰ φάγω. Πλησιάζω νὰ τὴν ξυπνήσω νὰ λάβῃ μέρος στὸ γεῦμα, μὰ στέκεται ἀδύνατον. Εἶνε βυθισμένη, δὲν μπορεῖ νὰ σηκωθῇ...

Σκέπτομαι μήπως ὁ ὕπνος αὐτὸς ὀφείλεται εἰς γοητείαν προερχομένην ἀπὸ τὰ μέρη αὐτά, στὰ ὁποῖα κατοίκησε ἐπὶ τόσα ἔτη ὁ κόμης; Θὰ ἦτο δυνατὸν ἴσως αὐτὸ γιὰ τὴν Μίνα, ἡ ὁποία εἶναι μολυσμένη ἀπὸ τὸν Βρυκόλακα.

Στὰς σκέψεις αὐτὰς ἤμουν βυθισμένος, ὅταν ἔξαφνα μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος

Πόσο κοιμήθηκα ;

Ἐπὶ ὥρας πολλάς, ἀσφαλῶς, καὶ τὰ ἄλογα ἔτρεχαν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἐταξειδεύαμε κοιμισμένοι.

Ὅταν ξύπνησα ἀπ' τὸν ἀνεξήγητο αὐτὸν ὕπνο ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴν δύσι του. Ἐκύτταξα γύρω μου καὶ εἶδα, ὅτι εἴχαμε φτάσει στὸ πιὸ ἀπομακρυσμένο καὶ πιὸ ἄγριο μέρος τῆς ἐρημιᾶς αὐτῆς. Ἐμπρός μας ὑψώνοταν ἕνας ψηλὸς βράχος, κρημνώδης καὶ ἀπότομος! Ἐπάνω στὸν βράχο ἦταν χτισμένος ἕνας πανύψηλος, θεώρατος, μεσαιωνικὸς πύργος, ἑτοιμόρροπος, ἔρημος, ἐπιβλητικός.

Ἦταν ὁ πύργος τοῦ κόμητος Δράκουλα !

Ναί, ἦταν ἀκριβῶς ὁ ἴδιος ὅπως τὸν περιέγραφε στὸ ἡμερολόγιό του ὁ Ἄρκερ, μὲ τὶς στοές του, τὶς ἐπάλξεις, τὶς πολεμίστρες του, ταῖς μεγάλες πλακόστρωτες αὐλές του, ταῖς σιδηρόδετες μεγάλες πόρτες του...

Τὸ νὰ μπῇ κανεὶς στὸν πύργο εἶνε λιγάκι δύσκολο. Πάντως δὲν θὰ ἐκάναμε τέτοια τρέλλα. Ὁ κόμης φεύγοντας κλείδωσε τὴν πόρτα καὶ ὁ Ἰωνάθαν ἔφυγε ἀπ' τὸ παράθυρο. Πάντως πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας. Σὲ λιγάκι νυχτώνει. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ κόμητος θ' ἀρχίσουν νὰ τριγυρίζουν ἐδῶ γύρω. Εἶνε πονηρές, κακὲς καὶ σκληρές. Ὁ Ἰωνάθαν μᾶς τὶς περιέγραψε θαυμάσια. Πρέπει συνεπῶς νὰ προφυλαχτοῦμε. Ἐν τούτοις ὅσο μοῦ μένει καιρὸς θὰ ἐρευνήσω παντοῦ.

Πόσο θὰ ἤμουν εὐτυχισμένος ἂν εὕρισκα ἐν ὅσῳ εἶναι ἀκόμη ἡμέρα τὰ φέρετρα μέσα στὶ ὁποῖα ἀναπαύονται !

Ἡ Μίνα φαίνεται ἥσυχη, δὲν βαρύνει πλέον τὰ βλέφαρά της ὁ ὕπνος.

Ὅταν ἐν τούτοις ἔπιασα τὸ χέρι της νὰ τὴν βοηθήσω νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ ἁμάξι, εἶδα πὼς τὸ χέρι αὐτὸ ἦταν παγωμένο ἡεδόν.

— Φοβεῖσθε ; τὴν ρώτησα.

— Ὄχι, μοῦ ἀπάντησε, δὲν εἶνε φόβος αὐτὸ ποὺ νοιώθω. Εἶνε κάτι ἄλλο ποὺ δὲν μ ορῶ νὰ τὸ ἐκφράσω. Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸς ὁ πύργος κάθεται στὴν καρδιά μου. Στὴ σκέψι ὅτι ἐδῶ μέσα ἐκινδύνευψεν ὁ Ἰωνάθαν ἡ καρδιά μου σφίγγεται. Αἰσθάνομαι κάτι σὰν ἀγωνία.

— Ἔχετε θάρρος, τῆς εἶπα.

— Ἡ νύχτα πλησιάζει, κ. καθηγητά.

— Τὸ βλέπω.

— Μόλις ὁ ἥλιος κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ τὰ χιονισμένα αὐτὰ βουνά..

— Ξέρω τί θέλετε νὰ πῆτε. Μιλᾶτε γιὰ κ ε ῖ ν ε ς...

— Ναί.

— Μὴν ταῖς φοβεῖσθε. Δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς πλησιάσουν.

— Δὲν θὰ πλησιάσουν σᾶς. Ἐμένα ὅμως ποὺ εἶμαι μολυσμένη καὶ δὲν κρατῶ ἐπάνω μου ἅγιον ἄρτον ;

— Θὰ σᾶς προστατεύσω, κ. Μίνα.

— Φαντάζεσθε ὅτι θὰ τολμήσουν νὰ μᾶς πλησιάσουν ἀπόψε ; Θ' ἀντιληφθοῦν τὴν παρουσία μας ἐδῶ πέρα ; (Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ :

Τὸ νέο τρομακτικὸ καὶ παράδοξο μυθιστόρημα τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως τοῦ «Καπετὰν Βρυκόλακα» **Μπρὰμ Στόουκερ :**

«Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ»

Θὰ σᾶς γοητεύσῃ, θὰ σᾶς συναρπάσῃ, θὰ σᾶς κάμῃ νὰ νοιώσετε ταῖς ἀνατριχιάσεις τοῦ τρόμου !...